

Arrest

nr. 232 322 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. BRAUN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 9 september 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u Afghaans staatsburger te zijn en een etnische Pasjtoen. U bent afkomstig van het dorp Armol in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. Toen u één à twee maanden oud was, verhuisde uw familie naar de stad Peshawar in Pakistan. Na dertien of veertien jaar keerde uw familie terug naar Afghanistan, naar de stad Kaboel. Uw familie verbleef daar vier of vijf jaar. U kreeg er een relatie met een meisje, R.(...). Zij was beloofd aan iemand anders. U had drie à vier maanden een relatie, tot haar familie jullie relatie te weten kwam. R.(...) ontsnapte van haar huis en kwam naar u,

waarna jullie naar het politiekantoor gingen om daar hulp te zoeken. Initieel zei de politie dat ze u zouden helpen. Vier à vijf uur later werden R.(...) en u uit elkaar gehaald en werd u twee dagen lang in de gevangenis opgesloten. Wanneer u in de gevangenis zat, kwam de familie van R.(...) twee keer naar uw familie om u te zoeken. Uw familie verhuisde omwille van deze problemen van Kaboel naar Laghman. Toen u vrij kwam vertrok u naar Laghman, waar u twee à drie maanden verbleef. Uw familie in Laghman was kwaad en zei dat u hun reputatie had beschadigd. U verliet Afghanistan ongeveer twee jaar geleden en kwam in België aan op 25 augustus 2016. Ter staving van uw eerste verzoek legde u uw taskara en de taskara van uw vader neer.

Op 29 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen over uw identiteit, uw herkomst, uw familiale en financiële omstandigheden en de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Kaboel zouden hebben gelegen. Bovendien concludeerde de Commissaris-generaal dat er in uw regio van herkomst –Kaboel- geen sprake was van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U ging in beroep tegen deze beslissing. In haar arrest van 19 april 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing, en de daarin opgenomen motieven, van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in tegen de beslissing van de Raad.

U diende een eerste volgend verzoek in op 24 december 2019. U stelt voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in het kader van uw huidig verzoek nieuwe documenten wenst voor te leggen ter staving van uw identiteit. U verklaart verder dat uw broer ontvoerd werd en dat u ook ontvoering vreest in Afghanistan. Daarnaast beweert u niet te kunnen leven in Afghanistan omdat u in België geïntegreerd bent. Op 23 december 2019 maakte uw advocaat een nota van E.V.(...), juriste van de vzw Point d'appui, over waarin wordt gewezen op specifieke procedurele noden (nood aan bijstand van een vriend), op uw familiale omstandigheden, op omstandigheden die aan de basis van uw ongeloofwaardige verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming zouden hebben gelegen (uw ziekte en een trauma), op het feit dat u stamt uit een familie van ondernemers met een verhoogt risico op vervolging als gevolg, op het feit dat er bij de beoordeling van de mogelijkheid van een interne vlucht rekening moet worden gehouden met uw persoonlijk profiel (volgens een nota van Braun J. dd. 20 december 2019 betreft dit het feit dat u afkomstig bent uit een familie van handelaren) en op het feit dat u verwesterd bent. In verband met dit laatste wordt verwezen naar het feit dat u op jonge leeftijd Afghanistan verliet en lange tijd buiten het land heeft verbleven, u bier drinkt met vrienden en vriendinnen, niet naar de moskee gaat en een liefdesrelatie heeft met een Belgische vriendin.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u ook een geschreven verklaring over uw asielmotieven voor. Daarin wordt aangegeven dat u in Pakistan verbleef, naar Afghanistan terugkeerde omdat u problemen kende in Pakistan, zich in Kaboel vestigde waar uw familie een autohandel opzette en waar uw broer werd ontvoerd. Omdat u vreesde ook te zullen worden ontvoerd, ontvluchtte u Afghanistan. Tot slot wordt er in de brief gesteld dat er een documentaire werd gemaakt over uw leven en reis naar Europa. U legt ook een brief voor van I.M.(...) waarin wordt aangehaald dat u Afghanistan verliet omdat u vreesde te worden ontvoerd en dat u in België geïntegreerd bent. Verder legt u een kopie van de taskara van uw vader met vertaling, een kopie van uw taskara, een kopie van uw geboortecertificaat, een kopie van de taskara van uw broer, een kopie van een klacht bij de politie wat betreft de verdwijning van uw broer, een medisch attest, een foto waarop u samen met uw broer A.(...) afgebeeld staat, een registratiedocument van de autohandel van uw oudste broer, voor. U vermeldt ook een document betreffende de verkoop van een wagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard moet worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U maakte uw profiel, uw verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België en uw vervolgingsfeiten niet aannemelijk. U diende tegen deze beslissing beroep in bij de RvV. De RvV bevestigde deze beoordeling en beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw verklaringen in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet meer verwijst naar de problemen die volgens uw voorgaande beweringen aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan. U maakt voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers geen enkele melding meer van de problemen die het gevolg zouden zijn geweest van uw relatie met R.(...) die reeds aan een andere man was beloofd. Uit stelt daarentegen uitdrukkelijk dat uw vrees om ontvoerd te worden de reden was waarom u Afghanistan verliet (16/17222Z, vraag 1.1, 3.1, 4.1, 4.2). Ook wat betreft de samenstelling van uw familie legt u totaal nieuwe verklaringen af. U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek, wanneer u naar broers en zussen gevraagd werd, dat u één zus hebt (16/17222, DVZ Vragenlijst vraag 17, npo CGVS I, p. 6). Bij de uiteenzetting van uw asielmotieven naar aanleiding van uw huidig verzoek blijkt u plots verschillende broers te hebben, waarvan één gekidnapt is en waardoor u ook ontvoering vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan (16/17222Z, vraag 1.1, 3.1, 4.1, 4.2).

Er moet worden benadrukt dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Er moet echter worden vastgesteld dat u heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande de samenstelling van uw familie en de vervolgingsfeiten die aan de basis lagen van uw vlucht. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal en in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Waar u naar aanleiding van uw huidig verzoek door mevrouw V.(...) laat aanvoeren dat u zich niet goed kon voorbereiden op uw eerste verzoek, dat u ernstig ziek was en dat het trauma en taboe verbonden aan de ontvoering van uw broer er toe leidde dat u er niet kon over praten, moet worden gesteld dat dit uw poging de asielinstanties te misleiden niet kan vergoelijken. Het lijkt in de eerste plaats weinig aannemelijk dat de voorbereiding van een op ware feiten gebaseerd relaas uitgebreider zou zijn dan deze van een verzonnen. Inzake de door u aangehaalde ziekte moet worden gesteld dat uit het medisch attest dat u aanbrengt enkel blijkt dat u in april 2017 leed aan een chronische ziekte en dat er een behandeling van zes maand werd voorzien. Er blijkt echter op geen enkele manier uit dat u omwille van deze ziekte niet in staat zou zijn geweest om coherente en op de waarheid gebaseerde verklaringen af

te leggen. Met betrekking tot het trauma dat u aanhaalt als gevolg van de beweerde ontvoering van uw broer moet worden gesteld dat u het bestaan ervan op geen enkele manier aantoonst. Bovendien kan er niet worden ingezien op welke manier een trauma verbonden aan de verdwijning van een broer er zou toe hebben geleid dat u niet in staat zou zijn geweest om melding te maken van het bestaan van drie broers.

Er kan verder nog op worden gewezen dat u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid. In het kader van de beslissing van de Commissaris-generaal werd u bovendien geconfronteerd met het feit dat er geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen. Zelfs nadat u hiermee werd geconfronteerd volhardde u in uw beweringen inzake uw vluchtmotieven, familiale en financiële omstandigheden, en verblijfplaatsen.

Het feit dat u alsnog een nieuw relaas aanbrengt kan uw geloofwaardigheid bezwaarlijk herstellen. Immers het volstaat niet met een nieuw relaas aan te komen wanneer u beseft dat het oude relaas duidelijk niet kan leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Dit klemmt te meer nu u zich in het kader van uw huidige verzoek beperkt tot summier beweringen en geen overtuigende objectieve elementen aanbrengt. U beperkt zich in het kader van uw aanvraag immers louter tot de stelling dat uw broer werd ontvoerd omdat hij op basis van handelsactiviteiten enige rijkdom had verzameld. Ter ondersteuning van uw beweringen legt u onder meer identiteitsdocumenten neer van u en familieleden, bewijzen van de handelsactiviteiten van uw familie, een getuigenis van uw broer en een anonieme verklaring met betrekking tot uw vluchtmotieven. Deze stukken houden echter geen enkel verband met de ontvoering van uw broer zodat ze uw beweringen in dit verband niet aantonen. Het enige stuk dat wel met deze ontvoering in verband staat, een klacht, betreft louter een, moeilijk leesbare, kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Ook uit de foto met uw broer kan niet worden afgeleid dat deze later zou zijn ontvoerd.

De vaststelling dat u uit een familie van ondernemers zou stammen, een feit dat overigens enkel wordt ondersteund door kopieën van documenten, volstaat niet om in uw hoofde te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Bijgevolg moet er worden gesteld dat u er niet in slaagt uw nieuwe beweringen met betrekking tot uw vlucht uit Afghanistan aannemelijk te maken.

Wat betreft uw aangehaalde integratie in de Belgische samenleving en de daaruit volgende verwestering die een groot risico op vervolging met zich mee zou brengen moet worden gesteld dat het feit dat u op jonge leeftijd Afghanistan zou hebben verlaten, bier drinkt, de moskee niet bezoekt en een relatie heeft met een Belgische vriendin, op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U laat na een dergelijke vrees voor vervolging in concrete aannemelijk te maken. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt waar, wanneer, door wie, waarom en in welke omstandigheden u in uw land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd. Evenmin brengt u elementen die er op wijzen dat u om die reden zou worden geïsoleerd of vervolgd.

Op basis van het voorgaande kan er worden geconcludeerd dat u geen nieuwe elementen aanhaalt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld

worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit uw de stukken in het administratief dossier kan immers, in tegenstelling tot de beweringen van mevrouw V.(...) die aangeeft dat u afkomstig zou zijn uit Laghman, worden afgeleid dat u afkomstig bent uit deze stad. Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming stelde u immers zich na uw terugkeer uit Pakistan uiteindelijk in deze stad te hebben gevestigd. Aan uw beweringen dat u zich nadien nog in Laghman zou hebben gevestigd kan geen geloof worden gehecht aangezien uw verklaringen omtrent de aanleiding daartoe ongeloofwaardig waren. In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen elementen aan die deze conclusie zouden wijzigen. In de verklaringen en stukken die u voorlegt wordt immers op geen enkel moment aangegeven dat u zich nog elders in Afghanistan zou hebben gevestigd voor u reis naar België aan te vatten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en

ationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kaboel stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kaboel, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kaboel in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kaboel stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en hierbij verwijst naar het feit dat u uit een familie van handelaren zou afkomstig zijn, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw familie handelaren zouden zijn, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 §3, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker verwijst tevens naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet, naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en naar het zorgvuldigheidsbeginsel. Onder verwijzing naar artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er, rekening houdende met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse dient uitgevoerd te worden van de relevante informatie die door de verzoeker werd voorgelegd. Dit werd volgens verzoeker *in casu* niet correct gedaan en stelt dat *"De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten."*

Verzoeker houdt voor in zijn tweede verzoek om internationale bescherming de hele waarheid te hebben verteld en benadrukt verschillende bewijzen te hebben neergelegd ter ondersteuning van zijn relaas. Hij geeft aan dat hij zich vanaf het begin niet in staat en sterk genoeg voelde om alleen zijn problemen te vertellen. Hij stelt dat hij de eerste keer niets durfde te vertellen over zijn gekidnapte broer, maar dat zijn vriend I. hem heeft kunnen overtuigen dit wel te doen.

In dit verband verwijst verzoeker naar arrest nr. 218 191 van 13 maart 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker meent dat zijn nieuwe verklaringen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 aanmerking komt. Verzoeker hekelt dat hij niet gehoord werd door het CGVS. Hij werpt op dat het CGVS hem niet kan verwijten dat hij 'summiere verklaringen' heeft afgelegd, voor zover hem geen vragen werden gesteld over de ontvoering van zijn broer.

Met betrekking tot de neergelegde kopie van de klacht bij de politie, voert verzoeker onder verwijzing naar het arrest nr. 216 632 van 12 februari 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat dit document op zijn minst een begin van bewijs vormt waarmee het CGVS rekening moet houden. Het CGVS had luidens verzoeker ook rekening moeten houden met het feit dat hij zich in een gesloten centrum bevindt en dat het daarom nog moeilijker is om onder dergelijke omstandigheden originele documenten te verkrijgen.

Met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten hekelt verzoeker dat het CGVS enkel maar stelt dat deze documenten de ontvoering van zijn broer niet bewijzen. Verzoeker wijst erop dat deze documenten echter zijn herkomst evenals zijn profiel en gezinssamenstelling bewijst. Hij licht toe dat uit de taskara en geboorteakte blijkt dat verzoeker in de provincie Laghman is geboren en dat de documenten tevens bewijzen dat zijn familie, net als hijzelf voor zijn vlucht uit Afghanistan, handelaars zijn. Verzoeker stipt hierbij aan dat zijn eerste verzoek geweigerd werd omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn identiteit, zijn herkomst en zijn familiale en financiële omstandigheden.

Volgens verzoeker heeft het CGVS de door hem ingediende documenten niet geanalyseerd en zijn beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Verzoeker herhaalt verwesterd te zijn en legt bij onderhavig verzoekschrift ter ondersteuning hiervan foto's neer van zichzelf en zijn vrienden voor evenals een getuigenis van een vriend (stukken 5 en 6). Hij wijst er vervolgens op dat hij een langdurige romantische relatie heeft met K.V. die de Belgische nationaliteit bezit (stuk 8) met wie hij van plan is te trouwen (stuk 7). Hij geeft aan dat hij bij haar woonde voordat hij naar een gesloten centrum werd gebracht (stuk 9).

Verzoeker citeert uit arrest nr. 136 360 van 15 januari 2015 en stelt dat hij zich in bijna dezelfde positie bevindt: *"Hij verliet Afghanistan bijna 5 jaar geleden en was toen nog heel jong. Hij spreekt zeer goed Engels, heeft lang gewerkt en heeft de "Europese waarden" geadopteerd. Gezien al deze elementen moet worden geconcludeerd dat Meneer R.(...) concreet heeft aangetoond dat hij verwesterd is en dat hij als zodanig zal worden gezien als hij terugkeert naar Afghanistan"*.

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit landeninformatie evenals rechtspraak van deze Raad die *"het gevaar [bevestigen] dat verwesterde jongeren lopen in Afghanistan"*.

Verzoeker hekelt dat het administratief dossier geen informatie bevat over het risico voor verwesterde Afghanen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Voorts gaat verzoeker niet akkoord waar beslist wordt dat hij kan terugkeren naar Kabul. Hij stelt dat Kabul geen veilig en redelijk vestigingsalternatief uitmaakt. Hij argumenteert: *"Het is waar dat Meneer R.(...) een tijdje in Kaboel heeft gewoond. Op dit moment heeft hij echter geen familie meer in Kaboel en zal hij niemand hebben om op te vertrouwen als hij terugkeert naar Afghanistan (het land dat hij ongeveer 5 jaar geleden verliet). In veel recente arresten heeft Uw Raad subsidiaire bescherming toegekend aan Afghaanse onderdanen die geen sociaal of familienetwerk in Kaboel hadden en die niet over voldoende materiële middelen beschikten om zich daar te vestigen: (...) In tegenstelling tot wat het CGVS beweert kan Meneer R.(...) zich dus niet vestigen in Kaboel in een dorp waar hij geen familie of sociaal netwerk heeft. Bovendien heeft verzoeker niet de financiële middelen om in Kaboel te wonen. Dit rechtvaardigt ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."*

Verder geeft verzoeker aan dat niet betwist wordt dat hij uit een familie van handelaars komt. Onder verwijzing van de EASO *Country Guidance* met betrekking tot Afghanistan van 2019 en arrest nr. 224 107 van 18 juli 2019 stelt verzoeker dat hij de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen. Hij hekelt ook hier dat er geen informatie over de situatie van personen uit een handelsfamilie opgenomen wordt in de bestreden beslissing of in het administratief dossier.

Verzoeker gaat verder niet akkoord met de gedane analyse omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Hij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten, waaronder de UNHCR *Eligibility Guidelines* dat stelt dat Kabul geen vestigingsalternatief meer kan zijn.

Verzoeker wijst vervolgens onder verwijzing van landeninformatie op de socio-economische impact van het aanwezige geweld in Kabul op het leven van de burgers en het psychisch leed dat hiermee gepaard gaat.

Verzoeker haalt tot slot aan dat het *Cour nationale du droit d asile* van Frankrijk een persoon afkomstig uit Kabul de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend wegens het willekeurige geweld in die stad.

Verzoeker benadrukt dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In nog meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Kopie van het Amerikaanse rijbewijs van de neef van verzoeker (stuk 3); Brief geschreven door de neef van verzoeker (stuk 4); Foto's van verzoeker en zijn vrienden (stuk 5); Getuigenis van een vriend van verzoeker (stuk 6); Getuigenis van Mevrouw V. (stuk 7); ID-kaart van Mevrouw V. en van een vriend van verzoeker (stuk 8); Samenstelling van het gezin (stuk 9); UNHCR, "*Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul*", december 2019 (stuk 10); Free movement, "*New report on Westernised young males returned to Kabul*", 21 december 2017 (stuk 11); EASO Country of Origin Information Report, "*Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms*", december 2017, p. 93 (stuk 12); Asyl, "*Afghanistan: Situation of Young male 'westernised' returnees to Kabul*", augustus 2017 (stuk 13); UNHCR, "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 19 april 2016, p.41 (stuk 14); EASO, "*Country Guidance: Afghanistan*", juni 2019 (stuk 15).

2.1.3. Op 3 februari 2020 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met een getuigenis van zijn vader en bijhorende vertaling.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève evenals van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.5.1. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd verzoeker door de commissaris-generaal de hoedanigheid van vluchteling geweigerd alsook de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over (i) zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, (ii) zijn familiaal netwerk, (iii) zijn financieel vermogen en (iv) de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan.

Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 220 053 van 19 april 2019.

In het kader van zijn huidig volgend verzoek verklaart verzoeker dat zijn broer ontvoerd werd en dat hij ook ontvoering vreest in Afghanistan. Daarnaast beweert hij niet te kunnen leven in Afghanistan omdat hij in België geïntegreerd is. De bestreden beslissing duidt tevens het volgende aan: *“Op 23 december 2019 maakte uw advocaat een nota van E. V.(...), juriste van de vzw Point d'appui, over waarin wordt gewezen op specifieke procedurele noden (nood aan bijstand van een vriend), op uw familiale omstandigheden, op omstandigheden die aan de basis van uw ongeloofwaardige verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming zouden hebben gelegen (uw ziekte en een trauma), op het feit dat u stamt uit een familie van ondernemers met een verhoogt risico op vervolging als gevolg, op het feit dat er bij de beoordeling van de mogelijkheid van een interne vlucht rekening moet worden gehouden met uw persoonlijk profiel (volgens een nota van Braun J. dd. 20 december 2019 betreft dit het feit dat u afkomstig bent uit een familie van handelaren) en op het feit dat u verwesterd bent. In verband met dit laatste wordt verwezen naar het feit dat u op jonge leeftijd Afghanistan verliet en lange tijd buiten het land heeft verbleven, u bier drinkt met vrienden en vriendinnen, niet naar de moskee gaat en een liefdesrelatie heeft met een Belgische vriendin.”*

Ter staving van zijn huidig relaas legt verzoeker ten overstaan van de asielinstanties de volgende documenten neer: een anonieme geschreven verklaring over zijn asielmotieven, een brief van I.M. waarin wordt aangehaald dat verzoeker Afghanistan verliet omdat hij vreesde te worden ontvoerd en dat hij in België geïntegreerd is, een kopie van de taskara van zijn vader met vertaling, een kopie van zijn taskara, een kopie van zijn geboortecertificaat, een kopie van de taskara van zijn broer, een kopie van een klacht bij de politie wat betreft de verdwijning van zijn broer, een medisch attest, een foto waarop hij samen met zijn broer A. afgebeeld staat, en een registratiedocument van de autohandel van zijn oudste broer. In de huidige beroepsprocedure brengt verzoeker nog een brief bij geschreven door zijn neef d.d. 10 december 2015, een kopie van zijn Amerikaans rijbewijs en een brief van zijn vader (zonder datum).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Vooreerst betreffen de neergelegde taskara's, het geboortecertificaat en de klacht loutere kopieën waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Bovendien dient te worden gewezen op objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat

(administratief dossier, stuk 10, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van de neergelegde identiteitsdocumenten, de klacht evenals de bewijzen van de handelsactiviteiten van verzoekers familie bijzonder relatief en volstaan deze op zich niet om aan de relevante voorgehouden elementen van verzoekers relaas met betrekking tot zijn vrees zonder meer geloof te hechten.

Bovendien houden de identiteitsdocumenten en de bewijzen van de handelsactiviteiten van verzoekers familie geen enkel verband met de ontvoering van verzoekers broer zodat deze verzoekers beweringen in dit verband niet aantonen. Ook uit de foto met zijn broer kan niet worden afgeleid dat deze later zou zijn ontvoerd.

Wat betreft de neergelegde getuigenissen van verzoekers broer en vader, merkt de Raad op dat deze getuigenissen niet kunnen gezien worden als objectieve bewijzen van verzoekers problemen. Deze brieven zijn immers opgesteld door familie van verzoeker, die geen onbevooroordeeld perspectief hebben ten opzichte van verzoeker en zijn problemen. Wat betreft de brief van zijn neef, stelt de Raad vast dat deze geen betrekking heeft op verzoekers heden voorgehouden problematiek doch enkel de problemen weergeeft die zijn neef beweert te hebben gekend in Afghanistan, namelijk een vrees voor vervolging omwille van zijn samenwerking met de Amerikaanse veiligheidsdiensten. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat verzoeker eenzelfde vrees koestert. De kopie van het rijbewijs van verzoekers neef, voor zover hier enige bewijswaarde aan kan worden gehecht (*supra*), vermag hier geen afbreuk aan te doen.

In de mate verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat deze documenten echter wel zijn herkomst staven evenals zijn profiel en samenstelling van zijn familie, wijst de Raad erop dat deze documenten hoogstens aantonen dat verzoeker geboren is in de provincie Laghman en dat hij een familieband heeft met de personen vermeld op de neergelegde documenten, niets meer en niets minder. Deze documenten zeggen niets over waar verzoeker en/of zijn familie voor zijn komst naar België in Afghanistan of elders heeft verbleven, laat staan wat de levensomstandigheden van verzoeker en zijn familieleden waren/zijn voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Omwille van de relatieve bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers profiel, zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België en zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In casu heeft verzoeker echter in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming inconsistente verklaringen afgelegd over zijn verblijf in Laghman in de periode voor zijn komst naar België, heeft hij ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over verblijfplaats van zijn zus, kon hij niets vertellen over welke beroepen zijn ooms uitoefenen terwijl verzoeker verklaarde dat zij in hetzelfde dorp wonen als het dorp waar hij en zijn familie verbleven hebben in de periode voor verzoekers komst naar België, en legde verzoeker dermate vage verklaringen af over de tewerkstelling van zijn vader evenals over zijn financiële situatie en die van zijn gezinsleden. Verder werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de familie van R. omwille van hun verboden relatie.

Uit verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming blijkt voorts dat verzoeker niet meer verwijst naar de problemen die volgens zijn voorgaande beweringen aan de basis zouden hebben gelegen van zijn vlucht uit Afghanistan. Verzoeker maakt voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers geen enkele melding meer van de problemen die het gevolg zouden zijn geweest van zijn relatie met R. die reeds aan een andere man was beloofd, maar stelt daarentegen duidelijk, doch summier, dat zijn vrees om ontvoerd te worden de reden was waarom hij Afghanistan verliet (adm.doss., schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 18 december 2019, vraag 5.1). Ook wat betreft de samenstelling van verzoekers familie legt verzoeker totaal nieuwe verklaringen af. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek, wanneer hem naar broers en zussen gevraagd werd, dat hij één zus heeft (adm. doss. eerste verzoek om internationale bescherming, DVZ Vragenlijst vraag 17, notities persoonlijk onderhoud 26 september 2017, p. 6). Bij de uiteenzetting van zijn asielmotieven naar aanleiding van zijn huidig verzoek blijkt verzoeker plots verschillende broers te hebben, waarvan één gekidnapt is en waardoor hij ook ontvoering vreest in

geval van terugkeer naar Afghanistan (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 18 december 2019, vraag 1.1, 3.1, 4.1, 4.2).

Dient benadrukt, zoals in de bestreden beslissing terecht aangegeven, dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Er moet echter worden vastgesteld dat verzoeker heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande de samenstelling van zijn familie en de vervolgingsfeiten die aan de basis lagen van zijn vlucht. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij ten tijde van zijn eerste verzoek niet sterk genoeg was en niet in staat was om alleen over zijn problemen te vertellen en over zijn gekidnapte broer, overtuigt hij allerminst. De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan: *“Waar u naar aanleiding van uw huidig verzoek door mevrouw V.(...) laat aanvoeren dat u zich niet goed kon voorbereiden op uw eerste verzoek, dat u ernstig ziek was en dat het trauma en taboe verbonden aan de ontvoering van uw broer er toe leidde dat u er niet kon over praten, moet worden gesteld dat dit uw poging de asielinstanties te misleiden niet kan vergoelijken. Het lijkt in de eerste plaats weinig aannemelijk dat de voorbereiding van een op ware feiten gebaseerd relaas uitgebreider zou zijn dan deze van een verzonnen. Inzake de door u aangehaalde ziekte moet worden gesteld dat uit het medisch attest dat u aanbrengt enkel blijkt dat u in april 2017 leed aan een chronische ziekte en dat er een behandeling van zes maand werd voorzien. Er blijkt echter op geen enkele manier uit dat u omwille van deze ziekte niet in staat zou zijn geweest om coherente en op de waarheid gebaseerde verklaringen af te leggen. Met betrekking tot het trauma dat u aanhaalt als gevolg van de beweerde ontvoering van uw broer moet worden gesteld dat u het bestaan ervan op geen enkele manier aantoonst. Bovendien kan er niet worden ingezien op welke manier een trauma verbonden aan de verdwijning van een broer er zou toe hebben geleid dat u niet in staat zou zijn geweest om melding te maken van het bestaan van drie broers.”*

Waar verzoeker opwerpt dat het CGVS hem niet kan verwijten dat hij summiere verklaringen heeft afgelegd voor zover hem geen vragen werden gesteld over de ontvoering van zijn broer, bemerkt de Raad vooreerst dat aan verzoeker bij het invullen van de ‘schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag’ de kans werd gegeven om te verduidelijken welke nieuwe elementen hij in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, stuk 11, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 18 december 2019). De Raad wijst er verder op dat overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet geen persoonlijk onderhoud dient plaats te vinden indien de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de aanhef van de ‘schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag’ wordt er bovendien uitdrukkelijk op gewezen dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoeker op te roepen voor een persoonlijk gesprek en dat het bijgevolg essentieel is dat hij alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag aanbrengt in de schriftelijke verklaring of uitlegt waarom dit niet mogelijk is (administratief dossier, stuk 11). Het komt dan ook aan verzoeker toe om, wanneer hij hiertoe de kans krijgt, alle nieuwe elementen en bewijsstukken waarover hij beschikt bij te brengen. Verder werd aan verzoeker op het einde van deze vragenlijst nog de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en/of iets toe te voegen (administratief dossier, stuk 11, vragen 6 en 7), waardoor hij dan ook, in zoverre hij dit voorhoudt, niet kan beweren dat hij niet anders kon dan het afleggen van summiere verklaringen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker met bovenstaand betoog op geen enkele manier de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de door hem bijgebrachte elementen betreffende zijn huidig verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht stelt. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk alle door verzoeker aangegeven nieuwe elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom verzoeker geen nieuwe elementen of

feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Voor wat betreft het argument van verzoeker dat verweerder steeds de meest nadelige interpretatie zou hebben weerhouden, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoeker niet aantoonde welke elementen volgens hem voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verweerder tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

In de mate aangenomen wordt dat verzoeker daadwerkelijk uit een familie van ondernemers zou stammen, een feit dat enkel wordt ondersteund door kopieën van documenten, kan dit echter niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond. Dit ligt in lijn met de UNHCR *Eligibility guidelines* van 30 augustus 2018, waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, aangezien hierin op pagina 100 wordt gesteld: “Where family members, including children, are at risk of kidnapping for ransom for reason of their being related to such individuals, they may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection (...)” (eigen onderlijning). Gelet op het voorgaande dient verzoeker concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat zijn risicoprofiel een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alwaar hij evenwel in gebreke blijft. Zij hierbij opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek geen concrete elementen aangebracht heeft die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een familie van ondernemers. Verzoeker bracht de beweerde ontvoering van zijn broer noch zijn vrees voor ontvoering ooit ter sprake. Ook in het kader van zijn huidig verzoek overtuigt verzoeker niet nu zijn beweringen ter zake uiterst summier zijn en niet ondersteund worden aan de hand van objectieve bewijsstukken waardoor verzoeker zijn vrees geïmagineerd te worden in zijn land van herkomst omwille van het behoren tot een familie van ondernemers, niet geloofwaardig heeft gemaakt.

Verzoeker wijst voorts op het feit dat hij 5 jaar geleden op jonge leeftijd Afghanistan verliet, hij zeer goed Engels spreekt, hij lang heeft gewerkt en hij de ‘Europese waarden’ heeft geadopteerd. Tevens wijst hij erop dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw, hij met haar samenwoonde en hij van plan was te trouwen met haar. Verzoeker voegt ter ondersteuning hiervan stukken bij het verzoekschrift evenals foto’s van zichzelf en zijn vrienden, en een getuigenis van een vriend. Onder verwijzing van verschillende rapporten stelt verzoeker dat hij als verwesterde man gevaar loopt in Afghanistan.

De Raad wijst er evenwel op dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar algemene informatie over de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines* van augustus 2018 waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt en waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat “Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) i) individuals perceived as “westernized”” (p. 48-49). Er dient derhalve rekening te worden gehouden met de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees of het risico moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond en hij een relatie heeft met een Belgische vrouw. Verzoeker haalt evenmin concrete risico’s aan die hij omwille van het zich eigen maken van de westerse waarden zou ondergaan. Uit zijn integratie kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker zowel door de autoriteiten, de taliban, de bevolking als zijn familie als verwesterd zou worden gepercipieerd en geïmagineerd. Verzoeker toont geenszins concreet aan in welke mate zijn gedrag en zijn omgang met mensen omwille van zijn werkervaring in België dermate veranderd is dat verzoeker zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen, noch waarom hij *in concreto* zou worden geïmagineerd. De Raad wijst erop dat een louter ontwikkelde westerse levens- en kledingstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Immers zijn bepaalde (her)aanpassingen aan de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk en toont verzoeker niet aan dat een persoonlijke aanpassing hieraan, fundamentele rechten zouden schenden in de zin van artikel

48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet met name van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van het EU-Handvest dat stelt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en moet worden geëerbiedigd en beschermd, noch dat een persoonlijke aanpassing zou leiden tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en ter weerlegging van de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing wijst op verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan nog worden opgemerkt dat hij met deze verwijzing geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen. Elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.5.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal vooreerst dat gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld: *“Uit uw de stukken in het administratief dossier kan immers, in tegenstelling tot de beweringen van mevrouw V.(...) die aangeeft dat u afkomstig zou zijn uit Laghman, worden afgeleid dat u afkomstig bent uit deze stad. Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming stelde u immers zich na uw terugkeer uit Pakistan uiteindelijk in deze stad te hebben gevestigd. Aan uw beweringen dat u zich nadien nog in Laghman zou hebben gevestigd kan geen geloof worden gehecht aangezien uw verklaringen omtrent de aanleiding daartoe ongeloofwaardig waren. In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen elementen aan die deze conclusie zouden wijzigen. In de verklaringen en stukken die u voorlegt wordt immers op geen enkel moment aangegeven dat u zich nog elders in Afghanistan zou hebben gevestigd voor u reis naar België aan te vatten.”*

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, wordt in zijn geval derhalve geen toepassing gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Verzoeker kan dan misschien wel geboren zijn in Laghman, in zijn huidige verklaringen wijst hij er zelf op dat zijn familie woont en werkt in Kabul.

Verder oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die daarnaar terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kaboel stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kaboel te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kaboel ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kaboel geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kaboel, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift is niet van aard een ander licht te werpen op de situatie in Kabul zoals hoger beschreven. Het gegeven dat in Kabul met enige regelmaat aanslagen worden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen wordt in bovenstaande analyse niet miskend. Echter, het geheel van de hoger vermelde elementen in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat zich in Kabul geen situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten voordoet. Er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te

nemen dat elke burger in Kabul-stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is immers dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kabul is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. De aangehaalde landeninformatie werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar het vonnis van 9 maart 2018 van een Franse rechter gezien heden recentere landeninformatie voorligt.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat de stad Kabul op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Dergelijke omstandigheden blijken ook niet uit de stukken van het administratief dossier. De loutere bewering dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een familie van ondernemers, is op zich niet voldoende om een verhoogd risico op ernstige schade vast te stellen. Verzoeker laat na dit *in concreto* aan te tonen. Verder moet worden vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn vermeend profiel verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij specifiek wordt geviséerd en derhalve een verhoogd risico loopt.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.8. In de mate verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om in het kader van zijn volgend verzoek nieuwe elementen bij te brengen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS